

pannid seda imeks, jättsid sõda seisma ja küsisid mis se pidi tähendama. Lätlased vastasid: «neil olle suut rõõm, et nemad olle ristihrahwaks saanud, ja tänade Jumalat et tema neid kaitste.» Gestlaesed pakusid raha. Lätlaesed vastasid: «Maksge tagasi mis teie Sakste kaupneeste käest ja meie käest olete riisunud. Ristihrahwa ja paganate wahel ei wõi ka mitte tõstis rahu olla, saage ristihrahwa, et meie üht Jumalat kumardame ja tenime, siis tahame sõbrust teha!» Seda Gestlaesed küll ei tahtnud mitte, aga hakasid koeru poole minema, Lätlaesed aerasid neid weel taga ja tapasid weel mõnda meest tee peäl.

Lätlaste peälifud Ruffin ja Waridote korjasid oma wäed kokku ja tungisid Sakala maale, kus nemad jälle Gestlastele palju kahju tegid ja suure saagiga ja hulga wangidega koeru tulid, aga seekord ei aianud Gestlased neid mitte taga, waid jäid koeru furnuid matma, ja matused pidama. Ruffin kiitis et weel laste lapsed sest saawad rääkida, kuidas tema Sakalaesi ärawõitnud. Aga Herrmann, kes Liwi rahwa walitsejaks oli seätud, pahandas selle üle, ja kutsus kõik Liwi ja Bätti rahwa wane mid kokku, maenitses neid Gestlastega rahu teha. Gestlased, selle paremad peälifud selle sõas peagu kõik olid ära tapetud ja ue sõa eest kartsid, wõtsid rahu pakumist wasta, aga ei tahtnud ka mitte laue maks kui ühe aasta peäle lepitust teha.

Kui se rahu aasta oli mööda läinud, tungisid Ruffin oma Lätlaestega ja Pertold, Wõnnu linna

